

Arrest

nr. 90 122 van 22 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 april 2006 dienden de verzoekers een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 4 oktober 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing houdende de weigering van de hoedanigheid van

vluchteling. De verzoekers dienden tegen deze beslissingen beroepen in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (hierna: de Vaste Beroepscommissie).

1.3 De Vaste Beroepscommissie verwierp dit beroep voor elk van de verzoekers bij beslissingen van 19 maart 2007 en besliste om hen de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen.

1.4 De verzoekers stelden tegen de beide beslissingen van de Vaste Beroepscommissie cassatieberoepen in bij de Raad van State, die deze beroepen bij beschikkingen nr. 884 en 885 van 29 juni 2007 niet toelaatbaar verklaarde.

1.5. Op 30 oktober 2007 dienden de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 30 juni 2008 onontvankelijk verklaard.

1.6. Met een aangetekende brief van 1 oktober 2009 dienden de verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij vulden deze aanvraag verscheidene malen aan, met brieven van 10 mei 2010, 2 juni 2010, 3 december 2010, 26 april 2011, 14 juni 2011, 28 september 2011, 5 oktober 2011 en 27 oktober 2011.

1.7. Op 25 februari 2010 dienden de verzoekers een tweede asielaanvraag in.

1.8. Op 10 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.9. Op 4 mei 2012 nam de gemachtigde de staatssecretaris ten aanzien van de tweede verzoekster een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.10. Op 9 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die door de verzoekers werd ingediend op 30 november 2011, onvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd aan de verzoekers betekend op 29 mei 2012. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2009 met actualisaties op 10.05.2010, 02.06.2010, 03.12.2010, 26.04.2011, 14.06.2011, 28.09.2011, 05.10.2011 en 27.10.2011 werd ingediend door :

S(...), A(...) geboren te Khasavyurt op (...)

T(...), M(...) geboren te Bammatyurt op (...)

en kinderen: S(...), R(...), geboren op (...) en S(...), A(...), geboren op (...)

adres: (...) nationaliteit: Rusland (Federatie van)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen sinds april 2006 in België verblijven, zij Nederlands leren en spreken, diverse inburgeringscursussen gevolgd hebben, werkbereid zijn, een grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, zijn geen grond voor een verblijfssregularisatie. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf zijn elementen die een grond zouden kunnen vormen voor een verblijfsrecht, maar niet moeten vormen (RvS arrest 133.915 dd. 14.07.2004) Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het feit dat betrokkenen een arbeidscontract en loonfiches voorleggen kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang de asielpprocedure niet was afgesloten.

Vermits de asielpprocedure werd afgesloten op 15.02.2012 en 04.05.2012 vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Bovendien staat in een door ons verzonden schrijven aan betrokkenen d.d. 20.04.2010 uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Betrokkenen hebben echter nagelaten deze arbeidskaart aan te vragen. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 19.03.2007 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Een tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen door Dienst Vreemdelingenzaken, dit voor meneer op 15.02.2012, voor mevrouw op 04.05.2012. De duur van de procedures — namelijk ongeveer elf maanden voor de eerste en ongeveer twee jaar voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen halen nog aan dat de moeder van Mevr. M(...) T(...), Mevr. E(...) T(...), geregulariseerd werd doch zonder evenwel aan te tonen waarom dit feit op zich een regularisatie voor betrokkenen zou rechtvaardigen. Het is overigens aan betrokkenen om aan te tonen dat zij zich in een vergelijkbare situatie bevinden. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging verleend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekers een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Een tweede middel wordt genomen uit de schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur alsook van het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod.

In het eerste middel betogen de verzoekers als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.A., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeuring en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

(...)

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Verzoekers verblijven 6 jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kind gaat naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke gewerkt. De asielpcedures hebben verschillende jaren geduurd en verschillende familieleden van verzoekster zijn geregulariseerd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening werd gehouden met al deze elementen. (...)

In het tweede middel, waarin tevens de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, voegen de verzoekers aangaande de materiële motiveringsplicht nog het volgende toe:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St., nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing is gesteund op voldoende draagkrachtige motieven (”.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1999, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door de verzoekers aangehaalde elementen, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet aanvaard worden als grond voor regularisatie. (...)”

In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt:

“Verwerende partij heeft vooreerst de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing wel degelijk alle regularisatiegronden, zoals aangehaald in de aanvraag (en verdere actualisaties), in rekening worden gebracht.

Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing, maar slagen er op geen enkele manier in aannemelijk te maken dat werd uitgegaan van een verkeerde feitenvinding of dat zij gesteund werd op motieven die kennelijk onredelijk zijn.”

Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motivering van de bestreden beslissing viseren in de mate dat deze beslissing geen rekening houdt en geen concrete en afdoende motivering bevat aangaande het feit dat zij 6 jaar in België verblijven, zich goed hebben geïntegreerd, hun kind hier naar school gaat in België, zij in de mate van het mogelijke hebben gewerkt, de asielprocedures verschillende jaren hebben geduurd en verschillende familieleden van verzoekster zijn geregulariseerd. De verzoekers menen dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom deze elementen niet aanvaard werden als grond voor regularisatie.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat hij bij zijn wettigheidsstoetsing niet bevoegd is om beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Wat de elementen van integratie in België en het langdurig verblijf van de verzoekers in België betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekers zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beriepen op een langdurig verblijf in België (brieven dd. 3 december 2010 en 26 april 2011) en een duurzame verankering en integratie in België (brieven dd. 1 oktober 2009 en 2 juni 2010). Bij een actualisatie van de aanvraag op 2 juni 2000 maakten elk van de verzoekers een aantal stukken over teneinde hun integratie en verankering aan te tonen: verscheidene verklaringen van personen uit hun omgeving, attesten van inburgering afgeleverd door de vzw Provinciaal Integratiecentrum West-Vlaanderen en certificaten van welslagen in meerder modules van kennis van het Nederlands tweede taal.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld:

“De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen sinds april 2006 in België verblijven, zij Nederlands kennen en spreken, diverse inburgeringscursussen gevolgd hebben, werkbereid zijn, een grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf in België zijn elementen die en grond zouden kunnen vormen voor een verblijfsrecht, maar niet moeten vormen (RvS arrest 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.”

Uit hierboven weergegeven passage blijkt dat de verweerder de door de verzoekers aangebrachte elementen van langdurig verblijf in België sedert 2006 en hun goede integratie alhier niet betwist. De Raad dient echter samen met de verzoekers vast te stellen dat de verweerder niet afdoende en in concreto motiveert waarom deze elementen, waarvan zodoende wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing het bestaan ervan niet wordt betwist, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet als grond voor regularisatie kunnen worden aanvaard. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen wel in het algemeen dat de bestreden beslissing wel degelijk alle regularisatiegronden, zoals aangehaald in de aanvraag in rekening werden gebracht, doch hij blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat omtrent de elementen van langdurig verblijf en integratie in de bestreden beslissing een afdoende motivering werd geboden. Dit klemmt des te meer nu de verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk poneert dat *“Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf zijn elementen die een grond zouden kunnen vormen voor een verblijfsrecht”*.

De Raad merkt tevens op dat de materiële motiveringsplicht een meer specifieke motivering vereist naarmate het bestuur over een meer uitgebreide appreciatiebevoegdheid beschikt (zie onder meer: RvS 20 oktober 2008, nr. 187.202, Thijs; RvS 29 januari 2007, nr. 167.200, Hoste).

In casu werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In dit verband dient te worden opgemerkt dat noch artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet of het vreemdelingenbesluit, een omschrijving bevatten van de materiële elementen die kunnen leiden tot een toekenning van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het gebrek aan enige wettelijke of reglementaire duiding omtrent de voorwaarden voor toekenning van dergelijke machtiging tot verblijf, maakt dat de verweerder ter zake over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt. Bijgevolg is de verweerder, als administratieve overheid in het kader van de op hem rustende motiveringsplicht, ertoe gehouden om aan aanvrager op afdoende wijze te verduidelijken hoe hij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. Uit de hierboven weergegeven passage van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder globaal gezien van oordeel is dat ze een verblijfsmachtiging kan toekennen in geval van een langdurig verblijf en een goede integratie in België, dat hij zich daartoe echter niet verplicht acht en dat hij hieruit rechtstreeks afleidt dat deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt echter waarom de elementen van goede integratie en langdurig verblijf, waarvan de verweerder zelf aangeeft dat zij grond kunnen vormen voor een verblijfsrecht, in het concrete geval van de verzoekers niettemin onvoldoende zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen. Zoals de verzoekers terecht opmerken blijkt uit de opgegeven motieven geenszins dat daadwerkelijk rekening werd gehouden met hun langdurige verblijf in België en met hun goede integratie alhier. Immers bevat de bestreden beslissing geen enkele individuele beoordeling omtrent de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekers, maar beperkt de verweerder zich *in casu* tot het verwijzen naar een algemeen principe dat een langdurig verblijf en integratie wel gronden zouden kunnen, maar niet moeten, vormen voor toekenning van een verblijfsrecht en de hieruit rechtstreeks afgeleide conclusie: *“daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen”*. De bestreden beslissing bevat geen correcte beoordeling van de individuele door de verzoekers aangevoerde elementen van langdurig verblijf en goede integratie in België, zodat zij op dit punt niet behoorlijk is gemotiveerd. De materiële motiveringsplicht is dan ook in de aangegeven mate geschonden.

De overige repliek die de verweerder voert mist relevantie, aangezien deze geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd met betrekking tot de door de verzoekers aangehaalde elementen van langdurig verblijf en integratie in België.

Het eerste en het tweede middel zijn gegrond voor zover de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van de middelen geen ruimere nietigverklaring ervan met zich mee kan brengen, worden zij niet besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 9 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

C. DE GROOTE